

MARSALA

No haig de tenir por; en realitat el que cal és no repetir mai res en va; que la repetició no ens ofegui; que cada gest sigui progressiu; per exemple: ja era hora que els preveres es traguessin la sotana; quants d'anys, Déu meu, amb aquella peça negra!; quina manca d'elasticitat! A més a més, no es podien ficar enlloc, perquè de seguida ja es veia que eren preveres; avui, en canvi, poden endinsar-se pertot arreu; poden entrar ràpids a l'ascensor quan es tracta d'anar a consolar una senyora que té càncer de mama i que es morirà aviat, donar-li consells sedants, minúsculs, digeribles; i quan surtin d'aquesta casa, anar directament a ca l'ardiaca o passar per la impremta..., en fi, totes les circumvallacions d'un prevere modern, sense sotana, són dignes de comentari, d'anàlisi i d'esment.

Però jo també hauria de fer alguna cosa: m'hauria de comprar una planta baixa, amb una alcova i tauleta de nit, tot dins la penombra; un Sant Crist damunt el canterano; els llençols, de lli; passar-me els dits pel coll i el sotabarba; esperar a tenir son; consultar Ausiàs March i Jordi de Sant Jordi; amb permís seu, introduir-me en la cambra prohibida, profanar-la; hi entro; veig un gat que camina per la barana, s'estira; em fa trempar; trempo; trempo dins la penombra; no passo a més; no passa res; la pluja cau, de pressa; un nen crida; una dona xiscla «Carles!»; comprovo que estic indefens; el dolor m'assalta; potser que em prepari per a la guerra; la saliva comença a caure'm pel xap de la boca; torno a casa; m'espolso un insecte que m'ha observat; en arribar, ja tocaré l'harmònica; lívid, és el millor que puc fer.

I no d'altres crueltats, com és ara matar conills a trenc d'alba; més lleig encara si el caçador va sol; agafar-los per les orelles i pegar-los un toc al clatell pelut és aprofitar-se que tenen les orelles llargues; no és «fair-play»; si ens agrada que tinguin així les orelles, caldria estamordir-los d'una altra manera; gasejar-los?; quedarien rígids; semblarien humans; ningú no en voldria menjar pas, de conill; és clar que matar-los d'un toc al clatell és més viu, més dinàmic, més cruel; caçar-los a trets?; els conills saltin, queden enfora...; en aquest cas, el que cal és no mirar després els cadàvers; els criats són qui els recullen i els amunteguen dins paneres de vímet o sarrions d'espart; a més, el senyor que ha tirat i el criat recollidor, després, gairebé no es veuen; tot acaba quan la masovera els

prepara amb arròs i moraduix, fent-los, abans, una creueta al morro; i la festa pot acabar realment quan la filla de l'amo arriba a cavall vestida d'amazona. Hi ha una teoria que afirma que els lloms de les filles dels senyors són més fins i que quan queden en estat, l'infant es troba millor; efectivament, les embarassades riques caminen a poc a poc i, a les tardes, somnien en els ulls de l'infant que els naxerà; i odien l'olor del betum de les sabates del xofer quan aquest puja per avisar que tot és a punt. Tot és a punt per anar a veure aquella cosina de Colòmbia; la colombiana duu un capell exagerat, amb un llaç blau; el seu marit s'anomena Mancini i té una filla de nom Anita; el marit manté un negoci d'importació de vinagres, fins i tot disposa d'un vaixell vinagrer que navega molt bé damunt l'oceà; un vaixell pintat amb dues ratlles: blau i ocre; un cunyat seu, de nom Odó, que té una avioneta, sobrevola sovint el vaixell a mig trajecte; entre vaixell i aeroplà es fan senyes; allí a Colòmbia, els indígenes fan rodar els bocois cap a l'interior d'unes drassanes habilitades per magatzem.

Hi ha tanta gent que fa les coses ben fetes!; són moltes les dones que saben estendre correctament mitges de seda; les nenes, col·locar-se bé els pèls que els creixen; els capellans, tenir la pell fina i una expressió intel·ligent que els permet de penetrar els nostres pecats; és inútil aleshores qualsevol maniobra de dispersió; però tampoc no resulta massa satisfactori confessar-se; hom s'adona que hi ha d'altres problemes: el mal de fetge, o de ronyó, que no s'elimina amb una confessió correcta; i encara, més enllà, hi ha l'arquitectura dels jocs; a la fi, per tot això, un accepta la derrota i no es confessa o bé declara de qualsevol manera un pecat qualsevol.

Perquè el país és espès i els vents, massa forts, se'ns emporten les construccions de sorra cap a deserts apagats. I cal reaccionar.

La Ioia avui ha vingut a veure'm; tenia ganes de suïcidar-se en una tenda de campanya a la vora d'un pantà de per Osca; la idea m'ha semblat correcta; segur que quan vulgui, ho podré fer, amb ella; és important de tenir una sèrie de coses previstes; temo, però, no estar a l'altura, encara que aquesta eixida del pantà i la tenda...; crec que sí.

De moment, em rento les dents, cada dia, dues vegades: al matí i a la tarda; també em peso i anoto, al costat, la data.

Ara, una petita observació per a mi mateix: demà, si encara tinc les mans tan malament, no podré anar a l'estació de França; què diria, quan encaixéssim?; puc trobar alguna sortida?; precipitar-me a les maletes? Haig d'evitar de totes passades que em toqui les mans; quins ulls hi faria aquell tonsurat!; tot començaria malament; jo deixaria caure allí mateix els bagatges i fugiria, m'esmunyiria per un carreró.

No; aquesta brutor secular queda per als altres, per als pilots, per als matemàtics, per als filòsofs madrilenys. L'important és que no perdi la meua natural i innata capacitat de submergir-me, la meua agilitat per entrar i sortir d'algunes estacions; el meu tacte en parlar pel torn o pel locutori amb les monges; si no em minven aquestes facultats, tot està salvat; podré fer front a moltes intempèries i als possibles trencaments d'ossos.

Potser estic abusant d'anar d'un lloc a l'altre; la saliva, quan me l'empasso, ja no sé quin gust té; les dones, per culpa meua, caminen somnàmbules; els mossens, que abans trobava, han marxat o només actuen en privat; és clar que potser no es pot fer res més. No sempre hom pot anar a passejar a l'ombra dels tiflers; sovint els generals ordenen maniobres i, naturalment, el primer que fan és tallar la circulació; ara fa estona que no n'han fetes; deuen esperar material.

Millor actua l'oncle Genarí, que sovinteja el ball del Centre; hi sol dansar amb una ex-cantatriu del Liceu; després, a casa, desa les seves sabates blanques dins una capsa; sempre manifesta un bon humor; de jove havia estat a Nova York, on va conèixer una noia de cabells encesos i pell pigada; hom diu que havia tocat el cornetí en un local alegre; sigui com sigui, de tornada, es va casar amb la filla d'un regidor i va fer el dinar de noces en un restaurant de Montcada; la núvia era feliç, amb tot de cintes blaves; després, al cap d'uns anys, aquesta noia va morir a l'Aliança i a mi, que era petit, no em varen voler dir de què.

Em complico massa la vida; potser tot és més senzill; hauria d'enviar a demanar urgentment mitja dotzena de crespells de cabell d'àngel; això farà que aprengui encara més a renunciar a les pompes i vanitats, ara com ara ja molt esquifides; potser aquesta és l'última esperança; i aquesta esperança es torna intensa.

És clar que és aconsellable la calma, però estic segur que també

em puc permetre alguna aventura violenta; crec que hi reeixiria ara; algun repte?; sí; però abans em rentaré les mans, ja que amb les mans netes hom se sent més agressiu i més àgil, , hom pot improvisar envits nous, estar en forma per sortir ballant a la terrassa.

Tu, Ioia, no necessites enagos per ballar; pels pocs dies que has de tenir les cuixes fines és una pèrdua de temps posar-te'ls i treure-te'ls; les teves cuixes desafiarien la literatura occidental i oriental, si tinguessis unes cuixes orientals i coneguessis la literatura occidental; pots estar-ne ben segura; ja sé que jo coixejo i tu no pots doblegar els genolls; no és pas nostra la culpa; els dits, en canvi, cada dia els tenim més fins; per això la gent s'admira de com sabem girar les pàgines dels diaris.

Potser que comprés un bon tractat de geografia; és penós haver de reconèixer que no sé on sóc; també hauria de visitar el marbrista; els marbristes són gent honrada, fan la feina ben feta; sempre hi he tingut grans tractes, jo, amb els marbristes; el millor de tots és un d'Almeda; amb quin entusiasme no prenia el carrilet i baixava precisament a l'estació d'Almeda, quan li encarregava cònsols, raconeres i graons!

Però avui fujo amb solideu; ja no cal el permís del bisbe; els bisbes d'ara ja no són el que eren; el d'aquí ha prescindit del secretari; només de tant en tant, algun subaltern escriu alguna encíclica, tot imitant la signatura amb tinta xinesa; les intrigues del Vaticà han perdut l'esplendor d'antany; el mateix bisbe de Roma, es diu, i és un rumor bastant consistent, que dues o tres vegades, tot donant la benedicció des de la balconada, ha fet el gest de precipitar-se cap a l'espai buit; així expliquen l'aparició últimament d'un guarda suís al seu costat.

Sort que de jove vaig aprendre a pelar-me-la.

Barcelona, estiu 1974